

סיוע של נאט"ו לאוקראינה / ד"ר עדו הכט

מבוא

מראשית שנות ה-90 של המאה ה-20, בעת שהצטרפה למועצת שיתוף הפעולה הצפון אטלנטית (North Atlantic Cooperation Partnership for Council) ב-1991, ולתוכנית שותפות למען השלום (Peace Partnership) ב-1994, יש לאוקראינה קשרים עם נאט"ו. לאחר ההשתלטות של רוסיה על חצי האי קרים ב-2014 גברו הקשרים והסיוע לשיקום צבא אוקראינה, ומרגע שפרצה המלחמה מדינות נאט"ו מעצימות בהדרגה את הסיוע בכמעט כל תחום שאינו השתתפות פעילה של כוחותיהן שלהן בלחימה.

מימון: צבאי, אזרחי

כלכלתה של אוקראינה ספגה מהלומה קשה במלחמה. אחד המדדים לכך הוא הירידה החדה בתוצר הלאומי הגולמי שלה מבערך 200 מיליארד דולרים (בחישוב PPP⁷ 540 מיליארד דולרים לערך) בשנת 2021 ל-135 מיליארד דולרים (בחישוב PPP זה בערך 365 מיליארד דולרים בערך) בשנת 2022. אל מול הירידה הזו יש להעמיד את הזינוק בהוצאות ממשלת אוקראינה לניהול המלחמה. תקציב הביטחון של אוקראינה בשנים שקדמו למלחמה היה בערך 5.9 מיליארד דולרים בשנה (בחישוב PPP זה למוצרים מתוצרת

⁷ PPP (Purchasing Power Parity) – מדד להשוואת כוח הקנייה בפועל של הדולר לעומת השוואת ערך המטבע בשוק.

אוקראינה – 16 מיליארד דולרים בערך, אבל לרכישות מחוץ לאוקראינה יש להתייחס לסכום הדולרי עצמו). אין נתונים אמיתיים על ההוצאה האוקראינית על הפעלת הצבא, אולם אין ספק שהוא זינק בסדרי גודל ביחס לתקציב שקדם למלחמה. כמו כן, עלות שיקום הנזק לתשתיות נאמד בכ־140 מיליארד דולרים.

מ-24 ינואר 2022 עד 15 ינואר 2023 קיבלה אוקראינה סיוע שערכו הכולל עמד על כ־158 מיליארד דולרים ממגוון רחב של גורמים. סכום זה כולל כמעט 15 מיליארד דולרים מארגונים בין־לאומיים: הבנק העולמי, קרן המטבע העולמית, האו"ם, הבנק האירופי לבנייה מחדש ופיתוח (European Bank for Reconstruction and Development). כמעט כל השאר התקבל ממדינות נאט"ו.

ארצות הברית נתנה קצת יותר מ־80 מיליארד דולרים, וכל מדינות האיחוד האירופאי נתנו יחד קצת יותר מ־60 מיליארד דולרים. התרומה של מדינות האיחוד האירופי מחולקת לכספים שנותן האיחוד כארגון ולכספים שנותנת כל מדינה חברה באיחוד ישירות לאוקראינה.

הסיוע כולל מימון אזרחי, הומניטרי וצבאי. חלקו ניתן בכסף וחלקו במוצרים אזרחיים וצבאיים. הסיוע הצבאי עומד על 41% מכלל הסיוע שקיבלה אוקראינה עד כה – כולו תרומה ישירה ממדינות נאט"ו. עם זאת, לשם השוואה, ארצות הברית לבדה הוציאה בממוצע בערך 125 מיליארד דולרים בכל שנה במלחמתה באפגניסטאן, ובערך 270 מיליארד דולרים בכל שנה במלחמתה בעיראק.

מאז ינואר 2023 הבטיחו ארצות-הברית ומדינות אירופה תוספות ניכרות לסיוע שכבר מסרו או הבטיחו עד אז. לא יודע כמה עוד מסוגלות מדינות המערב לקיים רמה זו של סיוע. כך, למשל, נתון שמשמעותו עדיין לא ברורה לטווח הבינוני והארוך – באמצע מאי 2023 הגיע החוב הלאומי של ארצות הברית לכמעט 32 טריליון דולרים וכעת יש כוונה להגדילו שוב. השאלה המתבקשת היא עד מתי תוכל ארצות הברית להמשיך להגדיל את החוב לפני שתיתקע, וכיצד ישפיע הדבר על המשך הסיוע שלה לאוקראינה. גם מדינות האיחוד האירופאי נתונות בלחצים כלכליים.

המשמעויות הנגזרות מנתונים אלה הן שמאז תחילת המלחמה מדינות נאט"ו למעשה מתקצבות את המלחמה של אוקראינה נגד רוסיה. חלק מהסיוע ניתן במסגרת נאט"ו וחלקו במסגרת האיחוד האירופי. כמו כן, אין ספק שאלמלא התרומה של נאט"ו לא הייתה אוקראינה מסוגלת לממן את המלחמה נגד רוסיה. עם זאת, ההישגים המדיניים והאסטרטגיים שנאט"ו מרוויחה מהמלחמה (החלשה ניכרת של רוסיה) זולים בסדרי גודל יחסית לעלות הלחימה הישירה נגדה.

ציוד צבאי

לפני המלחמה ייצרה אוקראינה את כמעט כל הציוד הצבאי שהיה בידיה. הצבא היה מבוסס כמעט בלעדית על ציוד סובייטי לשעבר, שחלקו עבר שדרוג בתעשייה האוקראינית עם אלקטרוניקה

מערבית. מעט פריטים חרגו מכלל זה, אבל בכמויות קטנות: למשל כטמ"מים שרכשה מטורקיה וטילי נ"ט מארצות הברית. הנזק שנגרם לתעשייה הצבאית האוקראינית במהלך המלחמה צמצם את יכולת הייצור שלה (קשה לדעת בדיוק בכמה, אבל כנראה הרוב המוחלט) ובכל מקרה קצב אובדן הציוד עקב פגיעות, תקלות או שחיקה עלה בהרבה על היכולת לייצר פריטים חדשים או חלקי חילוף לתיקון הפריטים הפגועים, המקולקלים והשחוקים. יכולת ייצור התחמושת לכלי הנשק מתוצרת אוקראינה, שממילא לא הייתה בקצב המתקרב לצריכתה על ידי הכוחות הלוחמים, נפגעה אף היא.

מדינות נאט"ו פתחו בהדרגה את מחסניהם, והעבירו ציוד לאוקראינה ממגוון סוגים. ראשונות היו מדינות מזרח אירופה שהעבירו נשק כבד ותחמושת שנשארו בידיהן מהעידן הסובייטי (כמה מהן המשיכו לייצר כלים, חלקי חילוף ותחמושת לשימוש צבאותיהן) ולכן היה תואם לציוד שהצבא האוקראיני הפעיל בעצמו. המדינות המערביות שלחו תחילה בעיקר אמצעי לחימה קלים ובינוניים שאינם דורשים ידע תפעולי, תחזוקה ואחזקה מורכבים (מאות משגרים ואלפי טילי נ"ט ממגוון סוגים; טילי נ"מ קלים; מטולי רקטות נ"ט וכדומה) וציוד תקשורת.

הן החלו להעביר ציוד כבד עם חלקי חילוף ותחמושת רק כעבור חודשים מספר – תהליך שדרש להכשיר חיילים אוקראינים להפעיל את הציוד, שהיה חדש להם לחלוטין, ואשר אין בינו ובין הציוד

הקודם שום דמיון. בשל כך, יחד עם הספקת הציוד עצמו נדרשה הספקה של כל חלקי החילוף, התחמושת, הדלקים והשמנים. במהלך הלחימה התברר שיש קושי לתחזק ולאחזק את הציוד הזה עקב מלאים קטנים מדי בצבאות המקור. ארצות הברית, למשל, הפסיקה לייצר את טיל הנ"ט ג'וולין וטיל הנ"מ הזעיר סטינגר, ובשל כך כל טיל שנשלח לאוקראינה ירד מהמלאי של צבא ארצות הברית ללא יכולת לייצר לו מחליף. כמו כן, התברר שהאוקראינים יורים ביום לחימה מספר פגזים בקוטר 155 מילימטר, השווה למספר הפגזים המיוצרים בארצות-הברית בחודש. במהלך כשנה וחצי סיפקה ארצות הברית כ-2 מיליון פגזי 155 מילימטרים, ושאר מדינות נאט"ו סיפקו מאות אלפי פגזים נוספים (ייתכן שעד כדי מיליון נוספים). כדי לעשות זאת רוקנו מדינות נאט"ו שיעור ניכר ממחסניהם. כעת הן משקיעות בהרחבת פסי הייצור של מגוון מוצרים, או בפתחה מחדש של פסי ייצור של מוצרים שייצורם הופסק (למשל טילים אמריקניים מסוג ג'וולין וסטינגר) ובהחזרה לכשירות של ציוד ישן שיצא משימוש (כגון טנקים גרמנים מסוג ליאופרד-1).

בסך הכול, עד סוף מאי 2023, הועברו לאוקראינה:

- ◆ 575 טנקים – הובטחו עוד 212.
- ◆ 40 שריוניות.
- ◆ 2,635 נגמ"שים מכל הסוגים (לחימה, רגילים ומשאיות משוריניות) – הובטחו עוד 1,050.
- ◆ 735 תותחים נגררים ותותחים מתנייעים – הובטחו עוד 50.

- ◆ 105 מטולי-רקטות רב-קניים – הובטחו עוד 5.
 - ◆ 40 מטוסי קרב – הובטחו עוד 5 ומתנהל משא ומתן לגבי הספקה של מטוסים מערביים מתקדמים יותר כגון ה-אפ-16.
 - ◆ 34 מסוקים תובלה – הובטחו עוד 34.
 - ◆ יותר מ-100 משגרי טילים נגד-מטוסים מכל הסוגים – הובטחו עוד כמה עשרות.
 - ◆ יותר מ-2,200 כטמ"מי-נפץ ממגוון סוגים.
 - ◆ יותר מ-100 כטמ"מים חמושים ו-כטמ"מי סיור.
 - ◆ ציוד רב ללוחמה אלקטרונית.
 - ◆ 125 מכ"מים (לא כולל ה-מכ"מים של סוללות הטיילים קרקע-אוויר).
 - ◆ יותר מ-200 אמצעים הנדסיים – גשרים, רכבי-פריצה משוריינים ועוד.
 - ◆ יותר מ-85 כלי שיט ממגוון סוגים – ספינות סיור והובלה קטנות, כש"מי-נפץ.
 - ◆ כמויות עצומות של תחמושת רגילה וחימושים מונחים לשיגור ממטוסים וממשגרים קרקעיים.
 - ◆ אלפי משאיות ורכבי-שטח.
- עם זאת, הכמות הזו לא מספיקה כדי להחליף את כל הפריטים שצבא אוקראינה איבד. יתרה מכך, קשיי האחזקה והתחזוקה השביתו כלים רבים שנשלחו חזרה לתיקון במדינות המקור, ולכן רק

חלק ממה שנשלח נמצא בידי הכוחות הלוחמים האוקראיניים בפועל.

תחום מיוחד של ציוד הוא הספקה של אמצעים חדישים שקודם לא היו כמותם בצבא אוקראינה. לדוגמה טילי ההימר"ס שהעניקו לאוקראינים יכולת ייחודית, חימושי מטוסים נגד מכ"מים ועוד. אמצעים אלה העניקו יכולות ביצוע חדשות לאוקראינים, אבל לא במידה שאפשרה להם להכריע את הכוחות הרוסיים.

באומדן גס, אלמלא קיבלה אוקראינה סיוע ממדינות נאט"ו, ספק אם הייתה יכולה להמשיך להילחם בעצימות גבוהה אחרי חודש יוני או יולי 2022, והייתה נאלצת לעבור בהדרגה ללחימה בלתי סדורה על כל המשתמע מבחינת יכולתה להמשיך להגן על שטח או לכבוש שטחים בחזרה. אולם כל הסיוע של נאט"ו יחדיו אינו משתווה לכמות שיש בידי רוסיה (וגם היא כבר מגרדת את תחתית החבית, ונאלצה לפנות לרכוש מוצרים ממדינות אחרות שאינן מצייתות לעיצומים והחרמות שהטיל נאט"ו על קשרים כלכליים ומכירת טכנולוגיה, ובראשון קוריאה הצפונית ואיראן).

המעבר מציוד מסוג מסוים לציוד מסוג אחר מקשה על מערך התחזוקה והאחזקה האוקראיני. יתרה מכך, הוא אינו מחליף את כל הציוד שאיבד צבא אוקראינה במהלך השנה וחצי האחרונות, לכן גם אם בתחומים מסוימים הוא עלה באיכות האמצעים – מבחינה כמותית צבא אוקראינה נהיה עני יותר באמצעים. כמו כן, על אף הכמויות הקטנות יחסית של אמצעים ותחמושת שנמסרו

לאוקראינה, בכירי צבאות רבים (כולל ארצות הברית) מתלוננים שהם מתקרבים לקו האדום של החזקת ציוד ומלאים עבור עצמם.

מודיעין

נאט"ו סיפק ומספק לאוקראינה מידע מודיעיני נרחב ומפורט בכל מדרגות מדרג ניהול המלחמה, החל במודיעין אסטרטגי ברמות הבכירות ביותר (כולל התרעה על עצם כוונת רוסיה לפתוח במלחמה), עבור למודיעין טקטי על מהלכים או היערכות הכוחות הרוסיים וכלה במודיעין למטרות ברמות הטקטיות הזוטרות. המודיעין סייע ומסייע מאוד לאוקראינים בניהול הלחימה.

הכשרה צבאית

כבר שלושה עשורים שצבא אוקראינה מקושר לתוכניות הכשרה של נאט"ו, אולם על מידת הישימות והעומק של ההכשרות הללו מלפני המלחמה לא ברורות. אחרי התבוסה ב־2014 הורחבו הקשרים שהחלו לכלול גם אימונים משותפים – בעיקר, אבל לא רק, עם מפקדים וחיילים אמריקנים. על מידת התועלת של הכשרות אלה אין הסכמה בין מקורות שונים – התפרסמו לא מעט מאמרים שבהם נטען שההכשרות הללו אפשרו לצבא אוקראינה לשנות את מתכונת הפיקוד שלו (מפיקוד פרטני סכמטי בנוסח הסובייטי לפיקוד משימתי גמיש בנוסח המערבי) ולימדו אותו שיטות לחימה מתקדמות. מנגד, מספר משתתפים בהכשרות ובאימונים המשותפים כתבו שההיפך נכון – הידע שהיה לאמריקנים ושאר המפקדים והחיילים מנאט"ו היה ממוקד בניסיון המבצעי שלהם

בלחימה באפגניסטאן ובעיראק, כלומר בלחימה בלתי סדורה, ואילו האוקראינים הביאו איתם מטען של ידע בלחימה סדורה נגד צבא רוסיה שהיה מחוץ לתחום הידע של המשתתפים המערביים. עיון בלחימת הצבא האוקראיני, לפחות בחודשים הראשונים של המלחמה, אינו מעיד על שינוי מהותי בשיטות הארגון, הפיקוד והלחימה של האוקראינים מהמתכונת הסובייטית, למעט אולי בפרטים קטנים.

לאחר שהחלה המלחמה וממשלת אוקראינה גייסה מאות אלפי אזרחים לצבא – בהם אנשי מילואים מאומנים יחסית, אבל גם אנשי מילואים שזמן רב לא שירתו ואפילו אנשים שמעולם לא שירתו בצבא – לא הצליח צבא אוקראינה לבדו להקצות די מדריכים ואמצעים להכשרות עקב הלחץ בלחימה עצמה. על כן הם קיבלו בשמחה מדריכים מצבאות נאט"ו (בעיקר אמריקנים ובריטים) שבאו להכשיר את המגויסים עבורם. בשלב הבא החלו להעביר אלפי חיילים מאוקראינה לשטחי אימונים במדינות נאט"ו בסבבים של כמה שבועות, כדי לעבור הכשרות יסודיות יותר – בעיקר חיילות פרט ולחימת יחידות קטנות והפעלת כלי הנשק החדשים שנשלחו לאוקראינה, אבל בהמשך גם הכשרות יסוד כלליות (כגון לחימה בשטחים בנויים, ניהול קרבות משולבים עוצבתיים וכדומה). כבר בתחילת המלחמה הציג צבא אוקראינה איכות לחימה ממוצעת גבוהה מזו של צבא רוסיה. משכי ההכשרות היו קצרים והגבילו את עומקן, ועל כן לא רואים שינוי מהותי ברמת הביצועים של צבא אוקראינה שמאפשר לו להביס את צבא רוסיה באופן מובהק. אולם

ללא הסיוע של נאט"ו כנראה שהמיומנות המקצועית של צבא אוקראינה הייתה מידרדרת עקב אובדן המפקדים והחיילים המיומנים, ואי היכולת להזין את היחידות בחזית במפקדים ובחיילים חדשים שעברו הכשרות ראויות. כמו כן, היה עולה צורך להעביר יותר מפקדים וחיילים מנוסים מהחזית לעורף כדי לבצע את ההכשרות, על חשבון נוכחותם בחזית. דיווחים רבים מספר על הגעתם של מפקדים וחיילים רבים ליחידות בחזית לאחר שבועיים בלבד של טירונות או הכשרה בסיסית ואלה זקוקים לחניכה של הוותיקים.

חרם כלכלי על רוסיה

בתגובה להתרעות על כוונת רוסיה לפלוש לאוקראינה איימו מדינות נאט"ו להטיל עליה עיצומים כלכליים חריפים שכללו חרמות בייבוא של מוצרי ייצוא רוסיים וייצוא של מוצרים שרוסיה רכשה מהמדינות הללו. לאחר הפלישה, עקב הקשיים של מדינות נאט"ו לוותר על חלק מהקשרים המסחריים עימה בבת אחת, הוטלו עיצומים אלה בהדרגה. העיצומים פגעו במידה מסוימת בכלכלה וביכולת הייצור של התעשייה הצבאית של רוסיה, אבל לא שינו מהותית את המצב המדיני או הצבאי. יתר על כן, התברר שעל אף דרישת נאט"ו מכלל מדינות העולם להצטרף לעיצומים – בחרו הרוב שלא לעשות כן.

הניסיון מלמד שכדי שעיצומים כלכליים יעבדו – נדרש זמן ממושך וצריך שיהיה כוללני. יש מדינות חסינות יותר לעיצומים עקב מידת

האוטרקיות של המשק שלהן, והקשרים המסחריים שיש להן שאינם נפגעים ויש מדינות חסינות פחות. בסופו של דבר, העיצומים פגעו בעיקר בתחומים צרים שהיה למשק הרוסי קושי להשיג חלופות – בעיקר רכישה סיטונאית של רכיבים אלקטרוניים מסוימים החיוניים לתעשיית הנשק המתקדם. עם זאת, רוסיה מצליחה להבריח כמות מסוימת של רכיבים כאלה בנתיבים עקלקלים שמייקרים אותם, ולהשיג חלופות איכותיות פחות. קצב הייצור של אמל"ח מתקדם ברוסיה הואט, אך לא נעצר. הטלת העיצומים משית על מדינות נאט"ו עלויות נוספות, עקב הנזק הכלכלי שנגרם גם להן מהעיצומים הללו.

לחימה ברשת המחשבים

אחד התחומים הבולטים שבהם הצליח נאט"ו לסייע לאוקראינה הוא הלחימה ברשת המחשבים. בעזרת נאט"ו הצליחו האוקראינים לצמצם את עוצמת הישגי המתקפה הממוחשבת הרוסית על מערכות הניהול של המשטר ושל הצבא האוקראיני. היו מערכות שקרסו או שובשו זמנית, אולם האוקראינים הכינו חלופות מבעוד מועד ולכן הנזק היה צמצום ביעילות, אבל לא עצירת התפקוד. אחד התחומים החשובים הוא מערכת התקשורת הממוחשבת שצבא אוקראינה השתמש בה, והתבסס על מערכות ויאסט. מערכת זו קרסה ככל הנראה בימים הראשונים של המלחמה עקב התקפה ממוחשבת. חברת סטארלינק תרמה לאוקראינה מערכת חלופית, שהוכחה כעמידה יותר נגד ההתקפות הרוסיות.

תכנון מבצעי

מרסיסי מידע עולה שקצינים אמריקנים בדרגות שונות מעניקים לאוקראינים ייעוץ מבצעי. היקף הסיוע אינו ידוע, וגם לא עד כמה הקצינים מעורבים לעומק בתכנונים האוקראיניים או האם מדובר בייעוץ כללי בלבד. אחרי מתקפת הנגד האוקראינית שהחלה בסוף אוגוסט 2022 התפרסמו ידיעות על חילוקי דעות בין הפיקוד הבכיר האוקראיני שחשב על תפיסה מבצעית מסוימת ובין יועציו האמריקנים שהמליצו על תפיסה שונה.

סיכום ומשמעויות לישראל

אפשר להעריך בזהירות שללא הסיוע מנאט"ו לא הייתה אוקראינה מחזיקה מעמד לאורך זמן במלחמה הנוכחית. אם הייתה ההתנגדות נמשכת – הייתה נעשית בעיקר במאפייני של לוחמת התשה בלתי סדורה.

עד כה הסיוע טרם הפך מכריע: היקף הסיוע לא יצר עדיפות מבצעית אוקראינית מובהקת, אלא לכל היותר החליף חלקית אמצעים שהיו בידי האוקראינים ואבדו עקב פגיעה קרבית או שחיקה מכנית. כמו כן, אמצעים מסוימים העניקו לאוקראינים יכולות חדשות אבל לא בהפרש מספיק גדול על פני היכולות הרוסיות לכדי יצירת פער איכותי מובהק.

המצב האסטרטגי של ישראל ושל אוקראינה שונה לחלוטין, ויש להתחשב בכך כאשר מנסים להעתיק משמעויות מהמלחמה באוקראינה למלחמות האפשריות של ישראל. למעט ארצות הברית,

הנכונות של מדינות נאט"ו לסייע לישראל נמוכה בהרבה מנכונותן לסייע לאוקראינה, מכיוון שהמלחמה באוקראינה נתפסת כמלחמה "שלהן". האויב של נאט"ו ושל אוקראינה הוא אותו אויב. על כן, הגם שהאוקראינים אינם חברים בפועל בנאט"ו, הם נלחמים עבור אותן מטרות מדיניות ואסטרטגיות. לכן צבא בריטניה, למשל, מוכן לרוקן את מחסניו ואפילו יחידות מבצעיות מצויד, כדי להעביר ציוד ומצרכים צבאיים לידי צבא אוקראינה.

ישראל אינה במצב הזה – רוסיה אינה האויב שלנו ואין לנו שום עניין להילחם בכוחות הרוסיים המוצבים במזרח התיכון. אם כבר, יש לנו בתחומים מסוימים אינטרסים משותפים – למשל הגבלת ההתעצמות האיראנית בסוריה.

לפיכך, המדינה היחידה שתהיה מוכנה לסייע לישראל באופן דומה (לאו דווקא בכמות דומה) היא ארצות הברית. ההיסטוריה של הסיוע האמריקני לישראל כוללת תקופות של סירוב לסייע, ואף סיוע לאויבי ישראל. רק באמצע שנות ה-60 שינה הנשיא האמריקני לינדון ג'ונסון את התפיסה שישראל היא מטרד למדיניות האמריקנית במזרח התיכון, וקבע כי היא עשויה להיות נכס מועיל. עד 1973 לא ניתן סיוע אמריקני, והנכונות למכור נשק לישראל הייתה תמורת תשלום מלא. רק לאחר מלחמת יום הכיפורים (ודרישות אמריקניות מישראל שתותר ויתורים מדיניים וצבאיים למצרים כדי לשרת אינטרסים שלהם) החלו האמריקנים לספק לישראל סיוע ללא תמורה כספית.

לאחר קריסת ברית המועצות עלה חשש שארצות הברית תשנה שוב את מדיניותה, מכיוון שאין לה יותר סיבה מעשית לסייע לישראל. הסיוע נמשך משיקולים אחרים, חלקם התפתחות של הזדהות תרבותית בין המדינות. בשני העשורים האחרונים מתרחשים שינויים תרבותיים בתוך ארצות הברית, שעלולים לשנות גישה זו.

מניסיון העבר, האמריקנים משחקים לעיתים עם הסיוע כאמצעי ללחץ על ישראל לקבל תכתיבים מדיניים. אולם בהינתן הסכמה אמריקנית לסייע לישראל, מגבלות הסיוע האמריקני שנחשפו במלחמה באוקראינה אינם במימון, אלא בחומרה – איזה ציוד יכול צבא ארצות הברית להעביר לצה"ל; באיזו מהירות; ומה יכולת ההטמעה של צה"ל את הציוד הזה.

בתחום הציוד האווירי מדובר בעניין של החלטה בלבד, כך גם בפריטי תחמושת רבים (אם כי לנוכח מצב מלאי התחמושת של צבא ארצות הברית והעובדה שנטל מאות אלפי פגזים ממחסניו בישראל כדי לספק לאוקראינה – יש כנראה גבול גם בתחום זה). לעומת זאת, זרוע היבשה מצוידת בפריטים מסוימים שייחודיים לישראל ואי אפשר לקבלם מארצות הברית או כל מדינה אחרת גם אם תסכים. לדוגמה סוגי טנקים ונגמ"שים. גם אם יסכימו האמריקנים לספקם, כמה זמן יידרש לקבל אמצעי-לחימה עיקריים כגון אלה שאין אותם בצה"ל, לקלוט אותם ולהטמיע את השימוש בהם ביחידות הלוחמות?

משך המלחמה באוקראינה אפשר לקיים מגוון מהלכים שכנראה לא יהיו אפשריים במלחמה במזרח התיכון – אורך הנשימה של ישראל ושל יריבותיה קצר בהרבה משל אוקראינה, רוסיה ומדינות נאט"ו. אוקראינה איבדה רבבות קילומטרים רבועים של שטח (בשיא שטח הגדול פי חמישה מגודלה של ישראל) והייתה יכולה להמשיך להילחם מכיוון שהיה מדובר בכרבע משטחה.

ישראל אינה יכולה לספוג אובדן של אלפי קילומטרים רבועים של שטח, ולהמתין בסבלנות לבנייה מחדש של כוחות לוחמים חדשים לפני שהיא יוצאת למתקפת נגד. המשמעות היא שישראל צריכה להיות מוכנה לעמוד בכול, או לפחות כמעט בכול, התצרוכת הצפויה במלחמה עוד לפני שפרצה.